

Kazatel: Josef Hurta

Písňe: 540, 238, 548, 366, 377, 534, 549

Čtení: L 24, 1 – 12

Text: L 24, 5b – 6a „Proč hledáte živého mezi mrtvými? Není zde, byl vzkříšen.“

Letos je tomu právě sto let, co můžete spatřit v moskevském mauzoleu mrtvolu věčně živého Lenina. Hroby, kde leží slavné i neslavné osobnosti světových dějin bývají vděčným cílem mnoha turistů. Jeden hrob ovšem tvoří zvláštní výjimku a není to hrob Leninův. Je navštěvován turisty právě proto, že v něm nikdo není. Protože živí zpravidla v hrobech neleží. O Ježíši Kristu věříme, že vstal z mrtvých a žije. A je dokonce skrze Ducha svatého všudypřítomný. Je tedy všude. Existuje jen jedno místo, kde Kristus není. Je to jeho vlastní hrob. V tom hrobě najdete pouze nápis: Není zde. Byl vzkříšen.

To jsou slova andělů, kteří se ukázali ženám, když chtěly podle zvyklostí pomazat Ježíšovo mrtvé tělo vonnými mastmi. A vidíte, už to nestihly. Ježíš mezitím vstal z mrtvých. Existuje jen jediná žena, která to stihla. Žena hříšnice, která pomazala Ježíšovy nohy v domě Šimona malomocného, dva dny před Velikonocemi. Ježíš to tehdy komentoval slovy: „Když vylila ten olej na mé tělo, učinila to k mému pohřbu.“

Ani my už nikde Ježíšovo nabalzamované tělo nespatriíme. I kdyby se našly schránky s kostmi mrtvých lidí, kteří nosili stejná jména jako Ježíš a jeho rodina, my mezi nimi Krista hledat nebudeme. Proč hledat živého mezi mrtvými? K čemu by nám to bylo? To je otázka andělů kladená nejen ženám u hrobu, ale i všem archeologům, historikům a pochybovačům. Andělé totiž chápou, že člověk ve svém životě nepotřebuje hledat kontakt s mrtvými, ale s živými. A tak říkají ženám: Vy ve skutečnosti hledáte živého, ne mrtvého Ježíše. A hledáte-li živého, proč ho hledáte mezi mrtvými?

Milí přátelé, věřit, že před dvěma tisíci lety žil nějaký muž jménem Ježíš, kterého ukřižovali a pohřbili, to je nám celkem k ničemu. Víra je záležitost živého vztahu. Když se modlíme, nevyvoláváme duchy zemřelých. Mluvíme s živým a přítomným Bohem. Jestliže by Kristus nebyl živý, pak je naše víra marná, a to říkal už apoštol Pavel.

A to je také první myšlenka, kterou bych chtěl, abyste si odnesli. Hleďte ve svém životě živého Krista, ne mrtvého Ježíše. To, proč je víra skutečným přínosem v našem životě, je skutečnost, že vytváří osobní vztah k Bohu. Není to dějepis, filozofie, světový názor, nebo ignorace vědeckého poznání. Víra je život v rozhovoru s tím, kdo nás přesahuje, kdo je nad námi a kdo je našim dobrým Pánem. Takový život dostává zcela nový rozměr, někdo by řekl „spirituální“. Tedy život, který žiju nejen sám se sebou, ale s Bohem a v odpovědnosti svému Bohu, Ježíši Kristu. Heidelberský katechismus to vyjadřuje jasně: „Mým jedinkým potěšením v životě i ve smrti je to, že nejsem sám svůj, nýbrž, že jsem svého jediného spasitele, Ježíše Krista, který mne svou drahou krví ze všech mých hříchů vykoupil.“ Tedy – nejsem sám svůj. Někomu patřím. Někdo o mě stojí. A tím někým je můj Pán a spasitel, živý Ježíš Kristus.

Druhá myšlenka vychází z druhé části té andělské otázky. Proč toho vzkříšeného živého Krista hledáme ausgerechnet mezi mrtvými? Můžeme o tom přemýšlet, co všechno je kolem nás mrtvé, neživotné, co připomíná ty hroby, ve kterých přebýval onen posedlý mládenec v Gerase, kterého Ježíš z jeho nešťastného způsobu života vysvobodil. Nehleďte Ježíše mezi mrtvými zdmi kostela, v povrchní zbožnosti a v zaprášených tradicích. Hleďte ho mezi živými křesťany. Hleďte Ježíše tam, kde to duchovně žije, kde Ježíš přebývá skrze Ducha svatého v lidských srdcích a kde se projevuje jako živý Bůh a Pán.

A poslední myšlenka se týká právě těch hledačů, kteří mezi námi hledají živého Krista. Nejsme pro ně právě my těmi mrtvými, mezi nimiž Krista nenajdou? Nejsme těmi, o kterých Ježíš vynáší tvrdý soud: „Podobáte se obilným hrobům, které zvenčí vypadají pěkně, ale uvnitř jsou plné lidských kostí a všelijaké nečistoty. Tak i vy se navenek zdáte lidem spravedliví, ale uvnitř jste samé pokrytectví a nepravost.“ A v takové situaci by také andělé řekli všem hledačům: „Proč hledáte živého mezi mrtvými. Není zde.“

Milí přátelé, vím, že mnoho lidí chodí do kostela jen na pohřeb. Rozloučit se se zesnulým. Ale mezi mrtvými se živý Kristus hledá těžko. Ovšem jsou i tací, kteří opravdu hledají živého Krista. A kéž bychom těmi hledači byli i my sami. Kéž bychom i my hledali Krista živého. Ale také, kéž bychom i my byli těmi živými křesťany, mezi nimiž přebývá živý Kristus. Abychom svůj osobní vztah, který máme k Ježíši skrze víru, mohli sdílet jak s těmi, kteří to mají podobně, tak i s těmi, kteří dosud Krista hledali jen mezi mrtvými.

Modlitba: Pane Ježíši, nechceme, abys žil jen v našich vzpomínkách nebo v učebnicích dějepisy. Chceme, abys byl živý uprostřed nás, abys v Duchu svatém přebýval v našich srdcích a abychom tě stále víc a víc poznávali jako svého spasitele a Pána, kterému smíme věřit. Amen.

Přímluvná modlitba: Pane Ježíši Kriste, slyš modlitby své církve, která v tebe doufá. Svou moc posiluj sílu života tam, kde vládne síla smrti. Ve válkách, hladomorech, katastrofách. Žehnej těm, kdo život zachraňují: záchranářům, lékařům, hasičům, všem těm, kdo chtějí pomáhat a chránit. Přimlouváme se za lidi, kterým život zhořkl, aby znovu poznali jeho přívětivou tvář a zakusili úžas nad krásou všedního dne. Modlíme se za ty, kdo život utrácejí a marní v povrchnosti a v tom, co lidskou duši nenasytí. Dej jim poznat hlubiny tvé lásky a zakusit opravdový život. Modlíme se za ty, kterým hodiny života utíkají rychleji, než by si přáli. Naplň každý jejich okamžik dobrými věcmi, z nichž se mohou radovat. Modlíme se nastávající jaro, aby přineslo dny pokojné, naplněné užitečnou prací i odpočinkem. Prosíme za děti, mladé lidi, manžele a rodiny kolem nás, aby měli mezi sebou bezké vztahy a prožívali opravdová přátelství a lásku. Pane, máme tobo na srdci hodně, proto se chceme s tebou setkávat každou neděli. Vždyť každá neděle je znamenám, že jsi vzkříšen a s Otcem i Duchem svatým žiješ a kraluješ po všechny věky věků. Amen.